

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

4. Conclusio secunda contra præfinitiones non præscidentes à mediis, & effectus libertate, & per scientiam mediam essentia sua regulatas.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

7. Nihil ergo hæc discursuum machina argumenti nostri euacuatur: quod sic breuiter ostendo: id quod essentia sua præcendit à medio determinato, nequit in sui existentia pendere, tanquam à termino vi eius apponendo, à medio determinato: cum eo medio sublato, appositæque alio eius essentia actu persisteret; alioquin essentia sua à medio determinato penderet, si absque illo esse absolute non posset. At præfinitio præcendens, cuiusque efficacia, & connexio intrinseca cum effectu præfinito essentia sua præcendit à medio determinato de se indifferenti, & extrinsecus solum efficaci ab effectu libero, sic præfinito: ergo nequit in sui existentia ab eiusmodi efficacia, ac subinde ab effectu libero, tanquam à termino in sui absoluta positione, & existentia pendere: eadem vi repellitur præfinitio præcendens ex præfinitione, quam à scientia media habet: inde enim eius præcedentiam esse pure antecedentem, ac eius cum effectu præfinito connexionem, & necessitatem, quam causæ alias liberæ affert ad illum producendum, antecedentem & libertati aduersam esse absque ulla consequentis necessitatis vmbra (quam alij in suis præfinitionibus per scientiam mediam regulatis, tamen inuicem aucupantur): euidentius est: si quid autem effugij ex scientia media, siue comitante siue per accidens supposita præcendens huius præfinitionis auctoribus tenetur cert. 4. occupabitur illud de benigna efficacia mediorum præcelsum omnino hic est. Aliud denique de principio remoto, præcendens, & non præcendens præfinitionibus commune, satis superque obtinuerimus cert. 2. à num. 7. denique ne viliam, etiam auam euadendi viam expediam aduersariis relinquamus crassa quadam doctrina à nonnullis (quorum nomina honoris, & modestiæ causa reticeo, et si ipsi Typis prodiderint) ut principium meriti remotum posse sub meritum cadere desiderarent: atque inde difficultates quasdam Incarnationis in Valgiano decretorum eius ordine componebant excogitata, quæque pro præcendens, vel non præcendens præfinitionibus vi aduersarij posset, reicienda hic breuiter erit. Aiant enim causas, & principia remota effectus, causas, & principia per accidens esse ad effectum producendum: nihilque magis ad ipsum naturæ præcedere quam musica in Archetecto, vel Archetecto ad arandum, vel edificandum, vel pileus legentis ad stridendum: eis quippe exemplis causam per accidens Aristoteles non semel excipit.

8. Inde dici nunc posset: quemadmodum musica, & similes causæ per accidens nihilo modum operandi Archetecti immutant: ita etiam nec præfinitiones, cum causæ remotæ, & per accidens, iuxta eam doctrinam, sint, nihilo etiam modum operandi agentis liberi creati immutarent. Ceterum causam remotam non esse causam per accidens (de qua Aristoteles ibi) à suo Philosopho cogitari, nedum asserti nequit: cum causæ remotæ deest proximè existentiam, & virtutem, quæ immutatio influat, & producat effectum: quare longe aliter se erga effectum habent, ac musica in Archetecto respectu adificij, & causæ per accidens ab Aristotele eo exemplo declarata. Secundo, si causæ remotæ necessaria, & essentialiter requisita ad proximè productionem sit: quæ ratione per accidens, sicut musica respectu adificationis in Archetecto respectu effectus erit: cum ea deficiente; nec proxima causæ, nec eius effectus esse absolute possent? Si autem non essentialiter requisita: quia ab illa potest causæ proximæ produci; & tamen de facto ab hac produciatur, præcedentiam naturæ suo loco, & priori ad effectum de facto habet, atque atque essentialiter requisita causæ ad suum effectum: eoque solum differunt: quod essentialiter, & necessario hæc ad suum loco suo effectum, & priori naturæ antecedit; illa vero ex accidenti respectu sui effectus eam prioritatem naturæ sortitur: quia hic ab illa causæ esse æque possent. Id quod, & causæ proximæ non essentialiter requisitæ ad effectum contingit: nempe, ex accidenti respectu effectus ipsum naturæ antecedere; nec tamen inde causæ per accidens, sicut musica adificantis ad adificium est, sed vera causæ de facto effectus sui est; tamen ex accidenti causa illius sit: quod in eadem doctrinam memoratos Doctores egi causam om-

nem, quæ ex accidenti talis vere est, cum causæ per accidens confundentes negaturos subinde Philosophicum illud, & rationis naturalis lumen notum axioma: quod est causa causa, est causa causæ.

CERTAMEN IV.

Conclusio secunda contra præfinitiones non præcendentes à medijs, & effectus libertate, & per scientiam mediam essentia sua regulatas.

1. Si negatiue nostræ sententiæ conclusio secunda. Præfinitio, etiam essentia sua regulata per scientiam mediam de effectu contingentem sub conditione medijs de se indifferentis, extrinsecusque ab effectu ipso solummodo efficaci, est impossibilis vt potest absolute præfinito effectus, libertati contradicens. Probatur conclusio eisdem argumentis, quibus præcedentem certam. 3. impugnabamus. Omnis necessitas simpliciter, & absolute talis, vt sit effectus, seu absolutam positionem pro naturæ priori antecedens pugnat cum eius effectus libertate absoluta: atque necessitas præfinitionis, per mediam etiam scientiam essentia sua regulata, est necessitas simpliciter, & absolute talis, vt effectus sit, & antecedens pro naturæ priori absolutam præfinito effectus positionem: ergo pugnat cum absoluta effectus præfinito libertate. Maior est Patrum, & Theologorum omnium axioma euident de se, & rationis lumine notum à nobis demonstratum tom. 1. de Deo vno controuersi, d. 1. tota ex scripturæ question. 1. ex Patribus question. 2. ex scholasticis, & ratione quæst. ult. Minor probatur: quia omnis necessitas præcedens effectus absolutam positionem: cognoscitur ex parte actus primi, & prioris naturæ, vel prohibens, aut resistens, vt sit, vel non sit effectus, est simpliciter, & absolute necessitas, vt effectus sit, atque antecedens naturæ effectus absolutam positionem vt vidimus cert. 2. atque necessitas præfinitionis est necessitas vt præfinitus effectus sit, quæ absolutam rei positionem præcedit, cogiturque, vt effectus præfinitus sit, prohibeturque, & resistit, vt non sit: ergo est necessitas absolute, & simpliciter talis, atque naturæ priori absolutam eius effectus positionem antecedens. Proxima minor probatur, quia necessitas absolute, & simpliciter, atque antecedens absolutam effectus positionem nihil aliud est, quam connexio intrinseca, & essentialis causæ cum absoluta positione effectus: ita, vt implicet causam absolute esse, quin sit effectus, quem proinde connexionem, & determinationem suam intrinsecus causæ efficacia, & connexionis necessitatis, & inextricabiliter pro posteriori naturæ apponit, ac deuoluit: atque præfinitio intrinsecam habet efficacia, & connexionem cum effectu præfinito, cuius causæ est, ratione cuius, nequit esse sine effectu præfinito, quem proinde efficacia, connexionis quæ suæ determinationem necessario, & inextricabiliter deuoluit, & apponit; ergo habet in se ac de se affert antecedentem absolutam ac simpliciter talem necessitatem effectus præfinito.

2. Eodem fere recidit argumentum, quod expressius instruximus certam. 3. contra præfinitionem, præcendentem quia libertas causæ in actu primo, ac subinde effectus, (qui eius libertate ad vtrumvis solummodo liber in actu secundo extrinsecus est) essentialiter dicit potestatem indifferentem causæ ad effectum, & eius negationem, seu omissionem (si contradictionis libertas sit) nec determinatam ad vnum, vt vidimus certam. 2. numer. 1. Sed posita præfinitione effectus alias liberi (regulata etiam essentia sua per scientiam mediam) nulla est potestas agentis liberi creati ad negationem, seu omissionem effectus præfinito, siue in sensu composito, siue in sensu diuino vtili ad saluandam causam, & effectus absolutam libertatem, vt vidimus ibidem 2. ergo nulla est causæ, & effectus præfinito absoluta libertas. Minor

probata est citato certam. 2. quid specialis effugij ex præsuppositione scientiæ media; qua ea præfinitio essentia sua regulatur, aut ex benigna mediorum extrinsecæ solum efficacia, libertateque, & contingentia conditionata effectus, quas ea scientia supponit huius præfinitionis assertores querant, videamus, & præcludamus. Aiant primo connexionem intrinsecam præfinitionis huius absolutam cum effectu absoluto absolute non esse, sicuti neque absolutam efficaciam, sed tantum cum mediis extrinsecis solum efficacibus in hypothesi præfinitis, quæque subinde irritabilis antecederet sit: effugium hoc præcludimus cert. 1. n. 3. ostendentes efficaciam, quare, & connexionem præfinitionis huius cum effectu absoluto ad ipsum effectum absolutum extendi, nec in mediorum præfinitionum absoluta positione sistere: ut locus questionis detur, quæ de absoluta præfinitione & decreto de mediis absolute apponendis tantummodo non est, sed de præfinitione, seu efficaci intentione, qua Deus effectum conditionate contingens, & liberum sub eis mediis futurum, & præfinitum, efficaciter velit absolute esse: ac proinde absolute effectum liberum cum intrinsecâ illa præfinitionis efficacia, & connexionem illa absolutam antecederente, naturæ, & causalitatis priori, absolutam effectus existentiam, & executionem omnino repugnat.

3. Nec plus præstat evasio alia: velle nimirum ea præfinitione, & efficaci intentione efficaciter Deum, ut sit, non solum effectus; sed per media illa de se indifferentia, efficaci æque benignæ, extrinsecus à fututione contingentia conditionata effectus, sub quibus fore præfinitus est. Etenim in præfinitione, & intentione efficaci de se, & intrinsecè connexa cum effectu, quæ ad eorum mediorum electionem præcedat, & moveat, vti communiter ab adversariis assertum, locum non habet: siquidem ea intentionis efficacia, & connexio absoluta, etsi ex scientia efficacie mediorum benignæ à Deo habeatur, secundum se tamen formaliter media illa efficaciter non vult, sicut ex ea ad media efficacia pro posteriori eligenda determinatus maneat (nè efficacia intrinsecâ erga effectum intentum effectum carere possit: ac subinde efficax de se, & essentia sua Dei voluntas frustrari) connexio tamen, & efficacia absoluta præfinitionis, & intentionis illius cum effectu ita intento, & præfinito natura sua, etiam antecederent infirmitas, & irritabilis anterior prioritate naturæ, & causalitatis electione illa mediorum efficacie benignæ apponendorum, aut electionis natura posterioris enollit, ac cicurari nequeat, ut vidimus certam. 2. & 3. Secundo, utrumque, nempe finem proprie talem, & media qua talia unico actu, & eodem realiter in nobis & intentionaliter in Deo amari non posse ostendimus question. 1. certam. 3. toto; sed necessario intentionem propriam finis, & finem amatum debere electioni, & amori mediorum propriè ipsum præcedere. Quare cum id, quod finis respectu alterius ad ipsum conducentis de se esse possit, & simul cum vili hoc amatur, non quidem ut finis amatur, sed utrumque propter aliud quod non, nisi utriusque interuentu obtineretur: ut dicebamus de intentione gloriæ propter ærità: quia non, nisi cum splendore illo corone certamine, ac proprio etiam labore parte, cultis eam efficaciter intenta à Deo esset: & tunc libertatem meriti aboleret, cum ex connexionem, & efficaciam absolutam anteriore natura ad meritum, sine quo obtineri finis ille nequit, non esse minime possit.

4. Vterius vel intentio illa efficax, ac præfinitio absoluta effectus præfinitus, non per alia, sed per hæc, benignæ efficacie media adhuc retinet physicam connexionem absolutam respectu effectus ita præfinitus; vel ex eo, quod, non nisi per media illius benignæ efficacie esse velit simul absoluta illa & irresistibili efficacia & connexionem physicam intrinsecè effectui præfinito absoluto non connectitur: ita, ut eam præfinitionem in se esse, & effectum non esse non repugnet. Si primum: ergo cum absoluta illa connexio præfinitionis cum effectu præfinito persistat pro priori naturæ ad absolutam effectus præfinitus positionem, etiam simul medium benignæ efficacie præfinitur, & amatur, non esse absolute effectum cum efficacia, & connexionem illa intrinsecâ præfinitionis pro priori naturæ præsupposita ad absolutam effectus po-

sitionem pugnat: ac proinde effectus præfinitus ex necessitate antecedente naturæ, quare non libere sed necessitate absolute pronovetur. Sin verò ea præfinitio effectus per medium illud efficacie benignæ ex eo, quod in utrumque simul feratur absolute effectui non ita absolute, ac rigide, sed benignitatis medijs ad iustam connexionem, vel potius coniungatur, cuiusmodi solum præfinitio erit: præfinitio effectum per media hæc benignæ, quibus & mea præfinitione ita de facto à sua causa fiat, ut non fieri absolute possit, atque præfinitio hæc mea subinde antecederet & absolute irrita redderetque frustrari, & si ex præfinitia, qua ad eam præfinitionem concipiendam regor, & fututione conditionata per eam præfinita frustranda atque irritanda non sit.

5. Sed cuiusmodi præfinitione libertas quidem absoluta effectus saluabitur; aut efficacia intrinsecâ præfinitionis illius absoluta circa effectum, atque cum illo absoluta connexio qua eam præfinitionem, quia efficax absolute essentia sua est: cum omissione vel negatione effectus præfinitus coniungi repugnet, omnino negabitur: & suppositioni, in qua disputamus, de possibilitate præfinitionis de se efficaci antecederent absolutam positionem effectus, illiusque attingentis, vel seorsim vel simul cum alio efficaci antecederent absolutam positionem effectus, ac subinde essentia sua cum eius absoluta positione connexa, & cum eius negatione incompatibilis & effectus præfinitus libertatem seu quantis contradicatur: ex nim connexio essentialis præfinitionis cum effectu absoluto præfinito, & impossibilitas illius absolute essentia in se, quin absolute effectus exilias, seu coexistens cum eius effectus negatione, contradictione pugnat cum possibilitate absoluta existendi cuiusmodi præfinitionem, quia effectus præfinitus exilias seu coexistens cum eius negatione, ut de se claret: eadem hæc impugnatione contrahitur evasio eadem alijs verbis satis aduersariis frequentis. Nimirum, præfinitionem non præcedentem talem ab ipsi possibilem admitti & affirmari, qui à libertate effectus præfinitus non præcedit; sed in effectu, & modum libertatis eius simul absolute efficaciter fertur: sed cum modus libertatis effectus, nil aliud sit, quam ita à causa ex parte actus primi indifferente ad vtriusque procedere, & antecederet natura potuerit non procedere, & omitti; si id præfinitio intendit efficaciter, & eius efficacia intrinsecâ substantiam effectus, simul ab eius efficacia intrinsecâ substantiam effectus, contra dispositionis suppositionem, non pertingit: vel quatenus substantiam effectus pertingit, ac subinde sine effectu, nequit absolute persistere, quia simul eius libertatem, qui in eo fiat, ut in sua causa procedat, ut potuerit absolute non esse) contradictionis prædicata & præfinitio adunat, utpote possit absolute in se persistere, quia existat effectus, qui in eius libertatem efficaciter fertur: quæ vero in effectu ipsum, non posse in se existere, quin effectus exilias.

6. Priusquam præcipuum adversariis ut tractant questionem ex suppositione scientiæ mediæ præcludam, ostendentes, & tardiores alie occupandæ sunt. Prima de necessitate ex principio extrinsecæ causæ libertatis, quod effectus, & operationis libertati non obesse aiant. Hæc tamen solutio Anselmo, & Patribus innotuit. Notum enim eos, vel supinæ ignorantia, quia præfinitam, & prædestinationem extrinsecâ voluntati nostre principia esse nesciant; vel inutilis atque inepti laboris, qui cum id nolent tanto studio ea principia extrinsecâ cum voluntate voluntatis libertate, ac non ea via facillima, consueverint, & quæ proinde libertatem non leviat. Secunda solutio, de connexionem solum mediata, & extrinsecâ præfinitionis cum effectu præfinito exclusâ est cert. 1. & 2. nam. 3. Tertia item, de principio remoto, ac non immediato ac proxime influxivo dissecta est cert. 1. à quatuor. Quarta, de principio & causa remota, quæ solum respectu remoti effectus causa per accidens sit, sicut Motus in ædificatore, & quæ modum operandi non immutat, impugnata est cert. 3. num. vii. Quinta Recentiorum, ceteris deterior, solutio specialiter præfinitis voluntatem absolutam à libero nostro absoluto libertatis potestatem contendit, ac proinde illi officere minime: quia omissione libera consentis fieri à nobis pro priori potuit, ne pro suo priori præcederet: sicut & fieri potuit, ne eius præfinitia præcederet à terminare, de præfinitione

autem ab effectu libero absoluto, cui connectitur præfinitio, ex ipsa præfinitionis connectione deducunt: inde enim ab illo, tanquam à termino necessario connexionis essentialis sive pendere evidens est: cum inde esse in se præfinitionem, quin effectus præfinitus existat evidenti-
simam sit: verum ex antecedentia in duratione, seu æternitate potius, præfinitæ ad absolutum contingens remporarium ad præcedentiam naturæ præfinitionis ad effectum præfinitum consequentia non, nisi ab eis, duci possit: quæ antecedentiam durationis cum antecedentia naturæ & causalitatis respectu effectus contra Anselmum, & reliquos Patres confundant, quæ confusione admissa consequentia Aristoteles, (vt à plerisque putatur, præfinitiam futurorum, etsi erroneè, Deo negant.

7. Ratio verò ex connectione essentiali præfinitionis cum effectu præfinito petita est solutio quarta Albeldæ simili argumento à nostris contra prædeterminatias præfinitiones, & physicas prædeterminationes Dominicanorum Recentiorum efformato: & quæ rursus nulla necessitate antecedente, natura sive physica, sive intentionali posse creatam libertatem, diuinitus adhuc lædi euidenter probet: imò & causæ omnes naturales eorumque effectus libertate gaudere eadem ratione facile probabatur: siquidem essentiali connectione effectus suis connectuntur, ac subinde ab illis in sui existentia pendet: quare, & poterit ab eis causarum suarum existentia absoluta ipsorum negatione impediri: ac subinde eorum ad operandum antecedens determinatio, & necessitas naturalis operationis, & effectus libertati non obicit: & miraculi tandem instat est Doctos & ingeniosos præstantia nobis & cunctis venerabiles Recentiores ex naturali necessitate, & essentiali causæ cum effectu suo connectione, vnde hæcenus à Philosophis, Patribus, & Theologis cunctis eius in operando, ac subinde effectus necessitas demonstrata est, & vtrique libertas negata: vtriusque libertatem defendi, & necessitatem excludi: æstimò id, & similia quantumvis magnæ, & subtilibus ingenij Dei prouidentia sæpe accidere, ne, vel ipsa, vel nos, qui adeo hebetes sumus, nostris discursibus nimis fidamus, & inaniter gloriemur: cum in rebus adeo perspicuis ingenij Proceres deprehendamus cespitate, æquinoctiationis, & fallacie huius occasionem deteximus certamine 3, à numero 3, ubi hinc discursum, & rationem Recentiorum pluribus rationibus, & absurdorum illationibus dillicimus: quare hic solum addo: solutiones hoc, & antecedente numero pertractas, & quasi per transitum breuiter, ac fere remissive impugnatas præfinitionibus, cum præfinitionibus, nec scientia media regulatis, tum prædeterminatias Dominicanorum Recentiorum Thomistarum, tum denique (vt plurimum) physicas horum prædeterminationibus esse communes: quare à nostris, qui communiter (vno vel altero excepto) solum regulatas per scientiam mediam admittunt, reliquas verò præfinitiones æquum, sive effectuum liberorum abiciunt, absque misericordis instantiis & inconsequentis adhiberi nullatenus possit.

8. Veniamus ad specialem solutionem pro præfinitionibus essentia sua per scientiam mediam regulatis ex scientia huius dependentia in sui existentia à consensu absoluto petitam. Si enim, (inquiunt) essentia sua scientiam hanc præfinitio supponit, nequit non in sui existentia demum ab absoluto consensu, seu effectu libero pendere, à quo purificata conditione, & futuritio conditionis primæ, ac deinde scientia media eam repræsentat in sui existentia, & consentientia pendet: quare, & sicut hæc antecedente potestate voluntatis per omissionem consensu purificata conditione impediri potuerunt, ne fuerint, ita etiam eorum existentiam supponens præfinitio: quare nec magis, quam hæc, absolutam effectus libertatem, quam essentia sua supponit, poterit impedire. Non leuis hic inter Recentiores aliquot nostros, qui non satis doctrinam de scientia media penetrarunt, de impedibilitate scientiæ mediæ, ne fuerit à nostro absoluto libero consensu, quam solutio supponit, his, & controuersia. Negant quippe aliqui illam à nostro libero consensu esse absolute antecederet impedibilem, ne fuerit, nonnullos ex priscis nostris Doctores, & præsertim Molinam pro hac absoluta inimp-

edibilitate recitatis verbis producentes. Ceterum, nec Molina, nec alius, qui eius, & societatis hac in re doctrinam percalluerit referri pro eiusmodi impedibilitate iure possit: etenim dependentiam absolutam futuritionis conditionatæ purificata conditione, ac subinde scientiæ mediæ illam repræsentantis expresse admittunt, & in primis statuunt, vt inde absolutam effectus, seu consensu libertatem cum prædestinatione quæ scientiam mediam claudit, eiusque certitudine, & infallibilitate componant: si enim ab eo in sui existentia absolute non penderet, sed independentem à libero consensu absoluto aliunde posita præcederet, absoluta consensu libertas saluari haud quaquam posset: siquidem, & absolutum exercitium libertatis nostræ erga consensum antecederet, neque illud supponeret, ab eiusve positione veniret: quare, & absolutam, ac simpliciter talem, & antecedentem necessitatem ad absolutum consensum eius, & voluntatis absolute libertati aduersam, nostræ adduceret voluntati: eiusmodi verò dependentia absolute scientiæ mediæ in sui existentia ab absoluto libero consensu admittit, euidenter proxime inferunt, libera (quæ haberi à voluntate poterit, cum libere consentit) omissionem consensu scientiæ mediæ existentiam potuisse impediri: quod ipsum est illam esse à voluntate nostrâ absolute impedibilem ne fuerit: quare locis illis, tam Molina, quam ceteri nostri Prisci Doctores de impedibilitate consequentis solum ex suppositione, quod tam ipsa, quam absolutus consensus, à quo in sui existentia purificata conditione absolute pendet, existant: ac proinde non esse repugnans, quandiu sunt, sive ex suppositione quod sit: quandoque vero loquuntur de scientia media prout à purificatione conditionis præfinitio communicata est ei, quæ habetur de conditionatis contingentibus, quæ nunquam erunt: sic enim accepta scientia media, sicuti, & conditionatum contingens, quod repræsentat, & obiectiue supponit vt veritatem obiectiuam solum sub hypothese purificationis conditionis habet, ita etiam, & obiectiuam dependentiam pendulam sub hypothese eadem pro conditionis etiam absolute purificationem ab absoluto consensu habet: nec potest proinde absolute, & actu pendere, nisi purificata absolute conditione, tunc scilicet, cum solum officere absolute voluntatis & consensus libertati possit.

9. Verum ea futuritionis conditionatæ, ac subinde scientiæ mediæ absolute dependentia pro casu purificationis conditionis à libero absolute consensu, tantum est, vt veritas obiectiua conditionatæ futuritionis, & scientiæ mediæ illius, sua quæque prioritate persistit: ostendimus autem eandem illam, & obiectiuam conditionatæ futuritionis, & formalem, scientiæ mediæ persistere, etsi hypothese ex parte per alicuius additionem, & deductionem variata, effectus contingentia varietur: quia hypothese variata variatur necessario futuritio conditionatæ effectus: estque alia ab ea, quæ sub hypothese illa prima fuit, quæ semper persistit sub illa ipsa hypothese prima, etsi hac per additionem principij absolute de se determinati ad vnum extremum ipsique essentia sua connexum & extremo opposito repugnans effectus illius contingentia conditionatæ paret: ac subinde posito eo principio, cum reliquis etiam hypothese illius, cui adiungitur, paret (vt necessitas peribit) effectus illius absolute libertas: ergo & præfinitio innixa futuritioni conditionatæ, eiusque scientiæ sub hypothese illa prima persistit, nec poterit mediare ratione futuritionis, & scientiæ conditionatæ, cui innitur, à contingente, & libero absolute effectu pendere: nisi casu, quo absolute illa ipsa inuariata conditio, & hypothese, sub qua contingentem effectus, & futurus erat conditionatæ, & conditionatæ præfinitus apponatur. Paret consequentia: quia veritas illa specialis obiectiua futuritionis contingentis conditionatæ, & formalis veritas scientiæ mediæ, casu absolute purificationis hypothese sue tantummodo, & absolute contingentia effectus obiectiue pendet: non autem casu purificationis hypothese alterius: ergo casu purificationis hypothese variatæ (maximè per additionem principij intrinsecæ, & essentia sua connexi cum altero extremo, & impossibilis cum extremo opposito).

GA
ari
[a.

